

Ve 21.kap.Zj., která právě přichází na řadu, se před námi otevírá opona věčnosti. Nové nebe, nová země, nový Jeruzalém. Celá nová epocha. Věčné místo přebývání nevěsty Beránkovy, kde budeme novým stvořením v Kristu Ježíši, prosti oné staré přirozenosti, která se dnes ještě tolik projevuje.

Po pravdě říci lze, že tato kapitola je "mimo tento svět". Kromě několika prvních veršů se netýká ničeho, co by mělo spojitost se zemí. Spatříme v ní věčný domov církve. Co je vlastně nebe? O nebi se povídá spousta pošetilých (rádoby vtipných) anebo sentimentálních řečiček.

Avšak nebe je místo, místo zcela určité. Budete tam mít svou adresu. Budete mít na sobě napsáno své jméno, takže stane-li se, že ve věčnosti zabloudíte v prostoru a ztratíte se, povídá trochu pohádkově náš jinak nesmírně precizní vykladač, některý anděl vás dovede domů - vy tam budete mít domov, pokud se tam pro oběť Pána Ježíše dostanete.

V této 21.kap.Zj máme před sebou něco jako dlouhý průhled věčnosti. Stěhujeme se nejen z našeho obvyklého toku času do věčnosti, kde čas už nehraje roli, ale také k novému stvoření. Vítají nás nové nebe, nová země a Nový Jeruzalém. Vykoupení lidé už dřív obdrželi oslavená těla podobná tělu Kristovu. Všechno je zcela nové. Nový vesmír dává tušit nové postupy a přístupy k životu. Nový svět bude řízen novými zákony. Změní se celkově životní styl.

Tu jsou některé ze změn, které nám prozrazují kapitoly 21 a 22:

1. V novém stvoření bude absolutní nepřítomnost hříchu, pokušení a jakýchkoli zkoušek. To samo o sobě je radikální rozdíl.
2. Nový Jeruzalém přicházející z nebe od Boha neznamená nějaký nový satelit určený pro zemi, ale spíš to, že Nový Jeruzalém bude středem nového stvoření, neboť je bydlštěm Boha a Krista.
3. Slunce jako zdroj světla nebude existovat, neboť sluncem bude sám Bůh. Proto ani noci nebude. Noc nebude proto, že nebude zapotřebí čas k odpočinku, jelikož budeme mít nová těla. Mimochodem, moc se na to těším.
4. Žádné moře nebude. V současnosti zabírá moře většinu zemského povrchu. Přibližně tři čtvrtiny celkového povrchu země pokrývá voda. Lidé budou zřejmě vegetariány už během milénia a pak i ve věčnosti, jako kdysi v zahradě Eden. Jedinou stravou člověka ve věčnosti je ovoce (viz Zj22,2).
5. Přítomnost Krista a Boha, spolu s viditelným Božím trůnem jsou předzvěstí nového dne pro člověka - jsou předzvěstí nového stvoření.

V našem textu je před námi NOVÉ NEBE, NOVÁ ZEMĚ, NOVÝ JERUZALÉM. V úvodním verši 21.kapitoly AJan konstatuje, že nebe a země, jak je známe, už neexistují, zmizely ze scény.

A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo. Zj21,1ek

Viděl jsem je výraz, který Jan často opakuje, aby nám vždy znovu připomněl, že byl vědomým pozorovatelem všech těch zvláštních dějů. Byl také svědkem panoramatické závěrečné scény, která je úvodem k věčnosti.

Písmo jasně učí, že tento náš stávající řád stvoření má pominout, aby byl učiněn prostor pro nové nebe a novou zemi. Sám Pán Ježíš Kristus řekl:

Nebe a země pominou... Mt24,35

Všechno staré stvoření bylo uděláno pro prvního Adama. A když zklamal Adam i my jako jeho potomci, Kristus, jako ten poslední Adam, má pro své nové tvorstvo taky nové stvoření.

Hle, já tvořím nová nebesa a novou zemi. Věci minulé nebudou připomínány, nevstoupí na mysl Iz65,17

Jako nová nebesa a nová země, které učiním, budou stát přede mnou, je výrok Hospodinův, tak (nepohybně) bude stát vaše potomstvo a vaše jméno Iz66,22.

Nová země uzří dokonale naplnění těchto prorockých. Považte, jakou víru měli starozákonní vzácní mužové a ženy:

Ve víře zemřeli ti všichni, i když se splnění slibů nedožili, nýbrž jen zdálky je zahlédli a pozdravili, vyznávající, že jsou na zemi jen cizinci a přistěhovalci. Tím dávají najevo, že po pravé vlasti teprve touží. Kdyby měli na mysli zemi, z níž vykročili, měli možnost se tam vrátit. Ale oni toužili po lepší vlasti, po vlasti nebeské. Proto sám Bůh se nestydí nazývat jejich Bohem. Vždyť jim připravil své město Žd11,13-16.

Je-li řečeno, že toužili po vlasti "nebeské", neznamená to, že toužili jít do nebe, ale že podle svého poznání vyhlíželi po nebi, které přijde na zem, které ji obnoví, které ji promění v novou zem...

APetr píše: Podle jeho slibu čekáme nové nebe a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost 2P3,13.

A na druhé straně APetr vyhláší naprosto jasně, že stávající země, na níž žijeme, bude zničena ohněm:

Týmž slovem jsou udržována nynější nebesa a země, dokud nebudou zničena ohněm; Bůh je ponechal jen do dne soudu a záhuby bezbožných lidí... Den Páně přijde jako přichází zloděj. Tehdy nebesa s rachotem zaniknou, vesmír se žářem roztaví a země se všemi lidskými činy bude postavena před soud. Když tedy se toto vše rozplyne, jak svatě a zbožně musíte žít vy... 2P3,7.10-11.

Jak jsme už naznačili, významným rysem nové země bude absence moře. To způsobí změnu životních podmínek, k nimž dojde v tom nově stvořeném světě. Moře bylo v minulosti lidem překážkou v jejich rozletu, obtížně překročitelnou hranicí. Což bylo v některých případech dobré, jindy zlé. Moře se rovněž stalo nástrojem soudu v době potopy. To je však už daleká minulost, která se nikdy nevrátí. Před námi se otevírá další pohled.

A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha. Zj21,2ek

Toto by nás mělo ohromně zajímat. Věřím, že Nový Jeruzalém je městem, kde budou žít ti z nás, kdo jsou Božími dětmi. Když někdy hovoříte o odchodu do nebe, co si vlastně o nebi myslíte? Pro většinu lidí je to jen "někde nějaký krásný ostrov". Ono je to však docela určité místo. Je to město a jmenuje se Nový Jeruzalém. Upřímně řečeno, Písmo se o nebi zmiňuje moc málo - ale zde o něm mluví, považujeme to proto za důležité.

Viděl jsem svaté město, Nový Jeruzalém, sestupující od Boha z nebe, připravený jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha (volněji dle McGee)

Tento Nový Jeruzalém nelze ztotožňovat se starým pozemským Jeruzalémem. Nedokážu vymyslet krásnější vyjádření než to, že je připravený jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha.

Měl jsem privilegium během mnoha let své pastorské činnosti oddat pro manželský svazek několik set párů. Upřímně řečeno, nikdy jsem neviděl ošklivou nevěstu. Nevěsty jsou prostě vždycky krásné. Při svatebním obřadu, po zaznění hudebního sóla, vstupuje svatební průvod. Ženichovi, kromě jeho vlastně maminky, skoro nikdo ze svatebních hostí nevěnuje valnou pozornost. Jen maminka se na něho usmívá a myslí si, jak je obdivuhodný, ale jinak se na něho nikdo nedívá. Za okamžik vchází nastávající nevěsta, a to vám povídám, každý se vzpřímí a hledí na ni. V případě, že se vrátím domů ze svatby, které se moje žena nezúčastnila, vždycky dostanu nějakou variantu otázky: "Byla nevěsta krásná?" A já pokaždé odpovídám: "Ano, byla skvělá, nehezkou nevěstu jsem doposud nespátlil."

Nemyslete, že jsem jen dětinský stařec, když tohle říkám. Viděl jsem některé nevěsty PŘED svatbou či PO svatbě, a byl jsem na rozpacích, jestli je to táž dívka, která procházela tehdy uličkou mezi lavicemi...

Pro ženicha je to vzrušující moment spatřit tu, která bude záhy jeho, která mu bude patřit. Zdá se, že pro tento okamžik přetvoří Bůh každou dívku v půvabnou nevěstu.

Nový Jeruzalém, kde jednou budeme se svým ženichem, je jako nevěsta okrášlená pro svého manžela. Jak krásný předobraz zde máme před očima...!

Nový Jeruzalém je obydlí, věčný domov připravený pro Církev.

Pán Ježíš řekl: V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k

sobě, abyste i vy byli, kde jsem já. J14,2-3.

Ve Zj19,7-8 jsme viděli, že v úvodu k období milénia, ještě před Kristovým návratem na zem, se koná svatba Beránkova, a nevěstou je Církev. Je to naplněním slov, která napsal Pavel Efezským:

Muži milujte ženy své, jako i Kristus miloval církev, a vydal sebe samého za ni, aby ji posvětil očistiv obmytím vody skrze slovo Ef5,25-26-kr.

Před soudnou stolicí Kristovou budou věřící posouzeni a dojde k narovnání toho, co bylo pokřivené. A budou udělovány odměny. Pán udělal jednu zvláštní věc. Očistil svou církev Slovem. Boží Slovo je mocný čistící prostředek.

Aby ji sobě postavil slavnou církev, nemající poškvrny ani vrásky, neb cokoli takového, ale aby byla svatá a bez úhony Ef5,27-kr.

Takový pohled nám předestírá 21.kapitola. Svatba se konala před milénium, a milénium nyní skončilo. Byly to pěkně dlouhé líbánky, že? Mám za to, že budou pokračovat i ve věčnosti. Apoštol Pavel totiž dále mluví o tomto úžasném vztahu mezi Kristem a církví, a přirovnává ho k nádhernému manželskému svazku dvou lidí.

Proto i muži mají milovat své ženy jako své vlastní tělo. Kdo miluje svou ženu, miluje sebe. Nikdo přece nemá v nenávisti své tělo, ale živí je a stará se o ně. Tak i Kristus pečuje o církev; vždyť jsme údě jeho těla. 'Proto opustí muž otce i matku a připojí se k své manželce, a budou ti dva jedno tělo'. Je to velké tajemství, které vztahují na Krista a na církev Ef5,28-32.

Tato myšlenka byla tajemstvím, které je nyní prozrazeno. Manželství je ten nejkrásnější a nejpodivuhodnější lidský vztah. Vede nás zpět až do zahrady Eden, na samý počátek. A je nadmíru důležitý. Manželství je tak hlubokým tajemstvím, že si vsutku myslím, že všichni poradci o manželství i se všemi knihami, které k tomu napsali, se ani okrajově sami nedotkli toho, jak nádherné MŮŽE být manželství věřících lidí.

Mimochodem, Apoštol Pavel zde mluví k věřícím, kteří jsou naplněni Duchem. Všechny uvedené pokyny patří věřícím, v nichž působí Duch svatý. Vůbec nejsou určeny pro ztracený svět, a neplatí ani průměrnému věřícímu. Zkraje tohoto úseku Pavel říká: ...naplnění buďte Duchem (svatým) Ef5,18-kr.

V tom biblickém pojednání o manželství je jedna věc možná trochu těžká k pochopení, ale umožňuje nám získat další vhled do manželství. Žena je jedno tělo se svým mužem. Jak je to možné? Viděli jste někdy krásné dítě, které se třeba podobalo matce a svou povahou bylo po otci? Ono je projevem nebo důsledkem jejich sjednocení. V něm, v tom dítěti jsou ve skutečnosti jedním tělem.

Ale je tu ještě něco hlubšího. Apoštol Pavel nepokrytě naznačuje, že když muž miluje svou ženu, miluje vlastně sebe. Platí to i o ženě. Když miluje svého manžela, miluje ve skutečnosti sama sebe. Zvláštní druh koexistence... Nemůžete mít nad to nic intimnějšího.

Když si poraním nohu, neignoruji to. Udělám všecko možné, aby o ni bylo postaráno. Jdu k lékaři, a je-li třeba, nechám si ji dát do sádky. Možná to pak nevypadá moc pěkně a raději bych svou nohu nechal doma, ale nejde to, je mou součástí. Podobně je částí mne samého moje žena. Je mým tělem. Jsme jedno tělo. Jak nesnadné se to může zdát k pochopení, ale to proto, že jde o tu nejintimnější vazbu. Vede nás to zpět do doby stvoření:

Člověk (Adam) zvolal: "Toto je kost z mých kostí a tělo z mého těla! Ať muženou se nazývá, vždyť z muže vzata jest." Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem. Oba dva byli nazí, člověk i jeho žena, ale nestyděli se 1M2,23-25.

Byl mezi nimi velmi blízký a velmi osobní vztah. Když mezi novomanželi dojde k prvnímu nedorozumění, žena se zpravidla na lůžku obrátí na druhou stranu a muž dá najevo podráždění třeba tím, že si odejde lehnout vedle na pohovku. A pak snad aspoň chvíli přemýšlejí, proč nastal problém v jejich vztahu.

Když vás rozbolí noha, nemávnete nad tím rukou. Ani se pro to nerozhněváváte. Jestli ano, pak tím všechno jen zhoršujete. Jediné, co musíte pro nemocnou nohu udělat, je léčit ji, a snažit se ji dát

znovu do pořádku.

Představa, že jsou jednou bytostí, jedním tělem, by měla pomoci manželství právě v těch kritických obtížných situacích, kdy jednoho nebo druhého nebo taky třeba oba dva něco bolí... Jsou spolu proto, aby si pomáhali, aby hledali lék jeden pro druhého...

Proto by se mladí manželé neměli nikdy hašteřit aniž by si sedli a věci mezi sebou otevřeně, trpělivě a věcně prodebatovali. Myslím, že by žena měla být k manželovi velmi upřímná a říci mu všechno. Jak se cítí, co je podle ní špatné. A on by měl učinit v pokojném tónu učinit totéž. Vždyť jsou jedno tělo, jsou jednou bytostí.

Oba byli uvedeni do tohoto vysoce intimního, nanejvýš podivuhodného vztahu, pro který muž odchází ze své výchozí rodiny. Od otce, matky, bratří a sester. Připojil se k ženě, a jsou teď jedním tělem. Dali vznik nové bytosti, přejete-li si. A to je ono, tím manželství má být.

Jak nádherné je vidět rodinu, kde muž a jeho žena nemají mezi sebou žádnou překážku. Ona ho zná jako oblíbenou mnohokrát přečtenou knihu, a podobně on zná ji. Jednoduše jeden druhého znají, jeden druhého přijali a jeden druhého milují.

Pokud tento vztah není hluboce zakotven, příteli, budeš mít v manželství nesnáze, protože Bůh nás učinil právě takto.

Manželství je víc než dohoda, že spolu budeme žít a občas spolu spát. Když si muž volí ženu a žena přijímá svého manžela, oběma musí být jasné, že se mají stát jedním tělem, jednou bytostí.

Tajemství toto veliké jest, přiznává Pavel, ale já pravím o Kristu a o církvi Ef5,32-kr.